

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.940 van 23 januari 2003
in de zaak A. 123.481/VII-27.169.**

In zake : n.v. STEVAN,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. LUST,
kantoor houdende te 8200 BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. STEVAN op 5 juli 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en landbouw van 29 april 2002 houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen de beslissing van 25 oktober 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan de verzoekende partij, om een klei-ontginning gevestigde te Lendelede, Heulestraat nr. 87, verder te exploiteren;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GOETHALS, die loco advocaat A. LUST verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat P. LOUAGE, die loco advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. De verzoekende partij exploiteert een kleigroeve in Lendelede. De inrichting ligt in ontginningsgebied dat als nabestemming bosgebied heeft. De bij de ontginning ontstane putten worden gevuld door het storten van afval.

1.2. De verzoekende partij is eigenaar van ongeveer 17 hectare gronden, binnen een ontginningsgebied van in totaal 26 hectare. Haar eigendom is ingedeeld in 5 vakken. De vakken A en B zijn blijkbaar volledig ontgonnen. Vak B fungeert nog als stortplaats. Voor vak E is een vergunning verleend geworden, die weer is vervallen door weigering van de bijhorende bouwvergunning. Voorliggende betwisting betreft vak C.

1.3. Op 26 maart 1992 verleent de bestendige deputatie een vergunning voor kleiwinning in vak C, voor een termijn van 20 jaar. Op 20 mei 1996 wordt deze vergunning in beroep opgeheven, omdat voor de aanvraag geen MER was opgemaakt. Intussen was evenwel reeds een deel van de ontginning gebeurd. Het ontgonnen gedeelte wordt reeds gebruikt als stortplaats.

1.4. Op 22 april 1993 verleent de bestendige deputatie een vergunning voor de exploitatie van een stortplaats op de vakken C en D, voor een termijn van 10 jaar. (Op 8 oktober 1993 worden bij MB de vergunningsvoorwaarden gewijzigd).

1.5. Op 29 juni 2001 vraagt de verzoekende partij een milieuvergunning voor de ontginning van de resterende delen van vak C, met name C-noord (1500 m²) en C-oost (3000 m²). Tegelijk wordt de hernieuwing gevraagd van de vergunning voor de exploitatie van een stortplaats op de vakken B, C en D, voor een termijn van 20 jaar.

1.6. Op 25 oktober 2001 weigert de bestendige deputatie de vergunning voor de ontginning van vak C-noord, en verleent ze de vergunning voor vak C-oost, voor een termijn van een jaar. Dezelfde dag verleent de bestendige deputatie de vergunning voor de exploitatie van de stortplaats, voor een termijn van 8 jaar, en onder een aantal voorwaarden, onder meer de verplichting om prioritair te storten in vak C-oost, dit tot uiterlijk eind 2003.

Zowel de verzoekende partij als een aantal omwonenden tekenen administratief beroep aan tegen de beslissing inzake de klei-ontginning. Ook tegen de vergunning voor de stortplaats wordt beroep aangetekend.

1.7. Op 26 april 2002 wordt de termijn van de vergunning voor de stortplaats ingekort tot eind 2006, en worden nog een aantal voorwaarden opgelegd. De verzoekende partij heeft de vernietiging gevraagd van deze beslissing (A. 123.483/27.170)

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haar verzoekschrift volgende uiteenzetting geeft:

"Op 26 maart 1992 heeft de verzoekende partij van de bestendige deputatie van West-Vlaanderen vergunning bekomen om het vak C-oost te ontginnen. Ingevolge een niet schorsend beroep werd die vergunning door de minister vernietigd op 20 mei 1996. Inmiddels was echter een gedeeltelijke ontginning voltrokken. De huidige aanvraag beoogt een vergunning te bekomen om tot volledige ontginning over te gaan. Het bestreden besluit laat dit niet toe. Bij M.B. dd. 26 april 2002 bekwam de verzoekende partij een stortvergunning voor haar inrichting te Lendeledede, Heulsestraat, 81, met echter sub 3.a die bijzondere voorwaarde dat er "prioritair" dient gestort te worden in vak C-oost. Het vak C-oost moet derhalve voor alle andere te worden volgestort en afgedekt. Die activiteit zal hooguit enkele maanden in beslag nemen.

Het decreet verplicht de verzoekende partij die opgelegde voorwaarde stipt na te leven, wil zij vermijden dat die vergunning wordt geschorst of ingetrokken (art. 36 decreet 28 juli 1985). Niet naleving ervan zou haar eveneens aan straffen blootstellen (art. 39 van dat decreet).

Eenmaal volstort en definitief afgedekt, zodat de nabestemming zich definitief heeft voltrokken, zal de verzoekende partij alle belang verloren hebben bij onderhavig beroep. Immers, eens zover zal haar geen ontkleingsvergunning meer kunnen verleend worden, vermits alsdan de site planologisch geen ontginningsgebied meer zal zijn. Die gang van zaken heeft voor gevolg dat verzoekster van een substantieel grondrecht gespeend blijft, m.n. het grondrecht zich tot de door de grondwet ingestelde rechter te wenden om te oordelen over een geschil omtrent haar subjectieve staatsburgerlijke of politieke rechten. Het recht te genieten over een daadwerkelijke volwaardige jurisdictionele waarborg tegen het overheidsoptreden wordt de verzoekende partij immers ontnomen (Arbitragehof nr. 66/02, 28 maart 2002, B.S., 18 juni 2002, B.6). Nochtans moeten ook de verzoekende partij de juridische bescherming kunnen genieten die "niemand kan worden geweigerd" (Arbitragehof nr. 23/97 dd. 30 april 1997, B.S., 25 juni 1997, B. 8). Art. 13 van de grondwet waarborgt dat niemand wordt afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent, te dezen lijken de art. 144/145 en 160 van de grondwet, de administratieve rechter, nl. de Raad van State.

Dit nadeel, dat rechtstreeks door het bestreden besluit van 26 april 2002 - en dus na het besluit van 26 april 2002 dat de verzoekende partij heeft opgelegd het vak C-oost prioritair vol te storten - veroorzaakt is, nu het een fundamenteel grondrecht betreft, niet alleen op zich bijzonder ernstig, maar uiteraard door een later annulatiearrest ook niet meer goed te maken. Aan de voorwaarde van art. 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is mitsdien voldaan.";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota volgende repliek geeft:

"Aangezien uit de bovenstaande uiteenzetting, met betrekking tot de ingeroepen middelen, blijkt dat de bestreden beslissing rechtens verantwoord is en dat in deze de jurisdictionele waarborg niet werd geschonden, kan evenmin het ingeroepen nadeel als ernstig worden weerhouden. Verzoekende partij verduidelijkt noch toont aan waarom dergelijk ingeroepen nadeel niet door een annulatieberoep zou goed te maken zijn.";

2.2. Overwegende dat wordt vastgesteld dat de uiteenzetting in het verzoekschrift van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verre van duidelijk is; dat prima facie het nadeel van de verzoekende partij bestaat uit de vrees geen uitspraak over haar annulatieberoep te kunnen bekomen vóór de termijn van de stortvergunning tegen einde 2006 verstrijkt, waardoor ze gedwongen zou zijn vak C vol te storten en af te werken, zonder dat zij het vak C-oost nog verder heeft kunnen ontginnen, dat alsdan de nabestemming zou zijn gerealiseerd, ook voor vak C-oost met als gevolg dat de bestemming ontginningsgebied verdwenen zal zijn, want vervangen door de nabestemming en dat de verzoekende partij haar belang bij het

hangend annulatieberoep zou verliezen en zodat haar de toegang tot de Raad van State zou worden ontzegd;

Overwegende dat de verzoekende partij niets zegt omtrent het financieel nadeel dat het niet verder ontginnen en volstorten van het vak C-oost meebrengt; dat zij niet aantoonst dat de niet-uitvoering in natura haar een nadeel berokkent dat dermate ernstig is dat haar voortbestaan in het gedrang komt; dat het nadeel dat volgens de verzoekende partij erin bestaat dat zij haar belang bij het annulatieberoep zou verliezen, niet rechtstreeks voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, maar uit de tijd die een annulatieberoep in beslag neemt; dat, overigens, in geval de Raad van State van oordeel zou zijn dat de verzoekende partij niet meer zou beschikken over een actueel belang bij haar annulatieprocedure, zij alsdan nog steeds de mogelijkheid heeft zich tot de burgerlijke rechter te wenden teneinde schadeloosstelling te bekomen; dat ook de burgerlijke rechter het bestreden besluit op zijn wettigheid kan toetsen; dat het betoog van de verzoekende partij dat zij verstoken blijft van het recht dat artikel 13 van de Grondwet haar toekent, niet kan worden aangenomen;

3. Overwegende dat niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drieëntwintig januari tweeduizend en drie, door :

Mevr..	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE